

LAS MEVES HISTÒRIES AMB EL CLERO

Per Carlos Pérez

El passat 5 d'abril vaig tenir una gran alegria. La revista *El Jueves*, abans setmanal i ara mensual, va publicar una història meva que els vaig enviar en resposta a una crida al lectors per què compartissin situacions dignes d'explicar relacionades amb el tema del número del mes, l'Església Catòlica. L'especial es titulava "Iglesia S.A., el negocio más antiguo del mundo".

La història que els hi vaig enviar i ara explicaré va succeir farà ben bé uns quaranta anys, però crec que encara podria repetir-se ara.

Seria allà per l'any 1980 a un poble molt petit a prop de Molina de Aragón, a la província de Guadalajara. L'església del poble estava en molt malmesa, pendent d'una reparació que trigava més del compte. Mentre es resolia el tema, l'ajuntament havà cedit el saló de ball per què es pogués fer la missa dels diumenges, evitant així que els feligresos haguessin de desplaçar-se a l'ermita local, bastant allunyada del poble.

La qüestió es que, arribat el 15 d'agost, festa major del gruix dels pobles del voltant, el cura del poble (que formava part del Opus) i un altre capellà nascut a la zona van rodejar al batlle a un bar i van començar a dir-li que aquell any no es podria fer el ball al saló, perquè els sant eren allà i no era gens apropiat fer festa on hi havia imatges sagrades.

Jo estava al costat, sentint la conversa, i no em vaig poder estar d'intervenir-hi. Els vaig recordar que era la missa la que es feia al saló de ball i no el ball el que es feia a l'església. Que si hagués estat a l'inrevés, ells mai haurien cedit el seu espai per què es pogués fer una activitat mundana, però nosaltres sí els hi havíem cedit el nostre. Vaig concloure que, petés qui petés, el ball és faria al saló, que era el seu lloc natural. Si no volien fer nosa als sants, que els agafessin i anessin al puto carrer amb ells.

Va ser gairebé un orgasme per a mi veure com, molt poc després, els beats van haver de treure els seus sants del saló de ball. I, naturalment, la nit que tocava, es va poder ballar.

Això, em temo, podria tornar a passar ara mateix. La mentalitat de l'església no ha evolucionat gaire. Fins i tot ara podrien intentar immatricular el saló de ball al seu nom perquè no hi ha haguessin dubtes sobre què pertany a qui.

Al començament, he dit que vaig tenir una gran alegria quan vaig veure publicada aquesta història a la revista. D'alguna manera, *El Jueves* m'estava oferint l'oportunitat de donar a conèixer a molta gent la forma d'actuar i de pensar del clero, que no ha variat gens ni mica en vint segles d'història. Especialment, en les zones rurals.

**Diputació
Barcelona**

| *Xarxa de Biblioteques
Municipals*